

סוּכָה. ורבי יהודה מכשיר. בגמרא^א מפרש פלוגתייהו: ושאינה גבוהה עשרה. בגמרא^ב מפרש טעמא: שלש דפנות. וממי בגמרא^ג ילין לה: ושחמשה מרובה מלמטה. המועט בטל צירוב והרי הוא כמי שאינו ועל שם הסך קרויה סוכה: גמ' מבוי

שהוא גבוה. מבוי שהוא סתום משלש צדדין וראשו פתוח לרשות הרבים וחלירות פתוחות לו ויוצאות ובאות לרשות הרבים הרי הוא רשות היחיד לצני חלירות ואסרו חכמים להוציא מרשותו לרשות חצירו בלא עירוב שהחלירות כל אחת רשות לעצמה

הוא להיות דומה לרשות הרבים ולרבים
היכר בראשו הפתוח לרשות הרבים
או לחי זקוף או קורה מכותל לכותל
והוא גבוהה הקורה מעשרים אמה:
וימעט. יספיל: אינו צריך. והסם
מפרש טעמא: סוכה מדאורייתא.
לדעשרים אמה דילה לפינן מדאורייתא
וקודם שגשגית המשנה נאמרה
שיעורו מספיק: **חני פסולה**. שייך
למיתני זה לשון פסול כלומר לא
נגעשית כתורה וכהלכה: **מזוי**.
דכוליה מדרבנן דמדאורייתא סגי ליה
בשש מעהות ואינו צריך לקורה זו
אלא מדרבנן: **חני סקנא**. דלא
שייך למיתני זה לשון פסול דמאן
פסקה קודם שגשגית משנה זו הרי
היא תחלת הוראה ומלכותו: **ואיבעי**
תקנתא: סוכה דנפיש מילתא. ואין
דומין תקנתיהן זו לזו ולריך לשנות
הלשון לכל תקנה ותקנה כגון בגבוהה
וימעט וכשאינה גבוהה יגביה ושאין
ללה שלש דפנות תשנה לה וסחמתה
מרובה יוסף סך העץ וסחמיה
מפסולה דמאי למיכללינהו לכולהו בזה
פסולה דקיימא לן (פסחים דף טז:) ישנה
אדם לתלמידו דרך קצרה: **מזוי לא**
נפיש מיליה. בזהמה משנה: **למען**
ידעו. עשה סוכה ששיבתה ויכרת
לך דמאי ידעו כי בכוכות השוכני
צוית לשב. הכי דריש ליה ואע"ג דלץ
ויזא מדי פשוטו דהיקף עניי כבוד
מיהו דרשין ליה לדרשה: **דלא שלטא**
בזה עינא. שאינו רואה דלא הסך
וסוכה היינו סך כשמה: **וסוכה**
סתהיה כלל משמע אין סך אלא
העשוי כלל: **אלא כלל דפנות**. שהללין
מנגיעין זה לזה מתוך גובכן של דפנות
ואין צריך סך. ולקמן מוקי פלוגמיהו
לר' זירא בשאין זה אלא חרצב על
החרצב דקיס דזהו לצנן דשיעורא
ליכא כל סכר אלא כל של דפנות:

עֲשָׂאוֹת קִרְיִים. שְׁנֵי הָרִים גְּדוֹלִים וְהַסְפֵּלָה בֵּינֵיהֶם וּמִתּוֹךְ הַגֹּבֹהַּ הַהֵרִים אֵין חֲמָה וּזְרָחַת שֶׁם בְּשִׁפְלָהּ: דָּל דְּפוֹת לִיכָא לֹא סוֹכָה. שְׁחֲמָה בָּהֶּה מִתְחַתִּי נִמְלָא שְׁמָה בְּטָל: שְׂבַע יָמִים. סוֹכָה שֶׁל שְׂבַעָה וְמוֹ לֹא דִּהְיִינוּ עֲרָא וְדִיָּה בְּחַיִּימוֹת קְלוֹת: לַמַּעֲלֶה מַעֲשִׂים. לְנִרְרִיךְ לַעֲשׂוֹת יְסוּדוֹתֶיהָ¹ וּמַחֲיִימוֹתֶיהָ קְבוּעִין שְׁלָא תַּפּוֹל: עַד עֲשָׂרִים דְּאַחֲמֶה דְּאַחֲמֶה עוֹשֶׂה כּו'. שְׁפִיר דְּמִי דוֹדָא יֵשׁ בְּכָלֵל קִבְעָה עֲרָא וְהָרִי עָשֶׂה תְּחוּרָה וְעַל כִּרְחָק לֹא הִקְפִּידָה תּוֹרָה עַל הָעֲרָא לֹאֵל לִשְׁם שִׁיעוֹר לֵאמֹר כִּךְ שִׁיעוֹר בְּגוֹבֵהָה שְׁתֵּהא יִכּוֹלֵה לַעֲמוֹד ע"י יְחִידוֹת עֲרָא: כְּלוּל

כרזי

(א) כ"ו נוסף עפ"י כת"י והמוקף בסוגריים הוא ע"פ השערה.
(ב) נראה דמילה זו מיותרת.

[illegible]

1. לִמְעַן יֵדְעוּ דְרֹתֵיכֶם
כִּי בִסְכוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי
אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי
יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

ויקרא כג
2. וְסֵבֶה תִּדְוֶה לַצֵּל
יֻמָּם מֵחֶרֶב וּלְמַחֲסֵה
וּלְמַסְתּוֹר מִזֶּרֶם וּמִמָּקוֹר:
יִשְׁעִיּוּ דו ו
3. בְּסֶכֶת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת
יָמִים
הָאֶזְרָח בְּיִשְׂרָאֵל יָשֹׁב
בְּסֶכֶת: ויקרא כג מב

דתני תקנתא. דמי ימעט

דיתו תקנה. תקנה. זמני ענין
 בלא תנא פסול (ערוך)
 (א) סוכה דאורייתא.
 טעמא דיקא דאורייתא
 דאמרין מלחטן דני
 דאורייתא (סו). דני
 פסולה. האילן וכו'
 וימות וכו' וכו' וכו' וכו'
 כלא תמנע לפרש לך שם
 לא עשה כן פסול. שני
 לתנא דלא לטון פסול
 ואף על גב דמחיה דלא
 תקנה, לא כחש דלא
 מתקן לא אירקיע פסולה
 (סו). מביי דרבינן. דלא
 עיקריה דנכנן הוא לא
 פסול. כן לתנא דלא לטון
 פסול. שני כן חתמו
 לא דאמרין פסול
 ותורויה ומאי עסקיין
 לתנא. אמר לא דאמרין
 כן שוריה כסני לתנא
 אם לא עשה כן פסול (סו).
 דאורייתא גמי
 תקנה. נגלה גמי
 אחריי. דקמי וטחן לא
 מילתא. דקמי וטחן גביה
 עלא דפעת וטחן גביה
 עשה וטחנה וכו' וכו'
 פסולה. דקמי מצי חיל
 ומי לטון חתול
 לא הוי חיל מצי תקנה
 לתנא. ודכחיל לא
 של פעת גמי לתנא
 ישה לא דוק. וכאחרי
 גביה ענין לתנא גביה,
 וטחנה מביה מביה
 יום פסח (א). גביה
 יפה חיל לתנא דלא
 קלה (ערוך). (א). דלא
 פסול (א).

1997). The authors also found that the